

[Henry Christensen.]

ser, der skulle gå forud. Det kan den højtærede finansminister bedst bedømme. Jeg nævner dette i relation til det, den højtærede statsminister for nogle minutter siden sagde om den tid, han ville give det høje ting. Hvad er meningen? Er meningen den, at statsministeren vil give det høje ting så kort en forhandlingsperiode, at det f. eks. ikke er muligt at gennemarbejde spørgsmålet om en videreførelse af det udgiftstop, vi havde sidste år, og gennemføre en aftale derom? Hvad betyder det, hvis det forholder sig sådan? Så betyder det, at man kommer og tilbyder forhandling om disse ting på skrømt. Man siger: vi vil gerne forhandle, men hvis disse forhandlinger ikke er sluttede i morgen, så vil vi ikke forhandle videre. Men så føjer man til, at på et så centralt område skal der indgående drøftelser til, og man må forstå, at det er indgående drøftelser, der vil kræve lang tid.

Til den højtærede handelsminister vil jeg blot gøre to ganske korte bemærkninger. Den ene er, at den højtærede handelsminister altså erkendte, at der var svagheder i forslaget, der vil komme til at betyde, at der ikke vil være den nøje sammenhæng mellem indkomststoppene i alle tilfælde, men at der endda vil være indkomstnedgang i visse tilfælde i sammenligning med andre. Vi kan godt løse dette på fornuftig vis, hvis den højtærede handelsminister vil forhandle derom.

Handelsministeren gjorde sig i øvrigt umage for at give en meget bred og detaljeret fremstilling, og han fortalte os, at nu havde han svaret på alle spørgsmål til ham. Men det lykkedes ham f. eks. ikke at give en begrundelse for, hvorfor det skulle være rimeligt at stille krav om stop og eventuelt nedgang i en række private selskabers honorarer, medens det skulle være rimeligt på samme tidspunkt at give forhøjelse af statens honorarer ved at sætte tillægget op fra 132 pct. til 140 pct. Hvilken indre sammenhæng er der i det? Det havde den højtærede

minister ikke tid til at gøre bemærkninger om.

Når statsministeren har set frem til debatten med den største forventning, ved jeg egentlig ikke, hvad det er for forventninger, statsministeren har ment at få indfriet ved denne lejlighed. Første behandling må vel være en forhandling, der trækker hovedlinjerne op og også peger på de kritiske momenter i forslagene og i situationen, der er at pege på, og ret beset mener jeg, det er det, oppositionen har gjort ved denne lejlighed.

Det er svært at få sammenhæng i den højtærede statsministers udtalelser. Han siger på den ene side, at regeringen under alle omstændigheder vil stå fast på den plan, regeringen har fremlagt, og på den anden side siger han, at der ikke kan blive forhandlinger, for oppositionen har jo ikke fremlagt noget andet forhandlingsgrundlag eller fremført sin kritik på en sådan måde, at der deraf fremgår et andet forhandlingsgrundlag. Hvad mener den højtærede statsminister? Når regeringen på forhånd siger, at man vil kun forhandle om den plan, man selv har, og den så beklager sig og stiller sig skeptisk over for videre forhandling med den begrundelse, at der ikke er fremlagt andre planer i situationen, så forekommer det mig, at statsministeren ligesom søger et alibi, der skal skjule en lidt mærkelig indstilling til de forhandlingsvilkår, der burde eksistere her i folketinget.

Det ville nok være muligt for os at konkretisere enkelte standpunkter stærkere. Har den højtærede statsminister interesse i, at folketinget skal kunne arbejde med tingene, eller har den højtærede statsminister i øjeblikket det ønske, at vi skal få en udgang på dette, så folketinget ikke kan komme til at arbejde med tingene? Efter min mening bidrog den højtærede statsminister ikke til at skabe et forbedret grundlag for, at folketinget kunne arbejde med denne omfattende økonomiske problemstilling, vi står over for i øjeblikket. Det undrer jo så meget desto mere, at den højtærede statsminister stillede